

Eleink szkíta-keresztények voltak, Jézus tanítását hirdették és fogadták el – az Ószövetség nélkül

Gézának, az Attila-hagyományú dinasztia sarjának ősi ellenségekkel kellett szembenéznie. Európa gyűlölettel tekintett a magyarokra, akik maguk is azt vallották, a hunok utódai, és sikeresen foglalták vissza ősi szokásjog alapján Attila örökségét, a Kárpát-medencét. Nemcsak fizikailag, eszmeileg is útban voltunk. Az európai feudális-hierarchikus alá-fölrendeltségi viszonytal szemben, ahol az uralkodó teljhatalmú vezető, a szakrális magyar államban a Szent Koronán alapuló mellérendeltségre épülő páratlan közszabadság és népfelügyelet érvényesült. (2013. április 07. – Az újraközölt *Hunhír.info* bevezetője)

1040 esztendővel ezelőtt, március 23-24-én kegyes férfiak gyülekeztek a birodalom keleti részén fekvő Quedlinburgban I. Ottó német-római császár hívására, a húsvét megünneplésére. Mi történt 973 húsvétján, magyar szempontból miért volt sorsdöntő a német birodalmi gyűlés?

Nagy Ottó német királyt 962-ben római császárrá koronázta XII. János pápa.

A Német-római Császárság előkelőségei mellett Kékfogú Harald dán uralkodó, a későbbi lengyel fejedelem, I. (Bátor) Boleszláv, II. Boleszláv cseh herceg, 12 előkelő (áruló) Magyarországról, VI. Benedek római pápa diplomatája, Johannes Tzimisczes bizánci császár követe, két bolgár nagyság, az itáliai Vasfejű Pandulf herceg volt Ottó császár vendége. A 973. húsvéti quedinburgi összejövetel vallásos kerete titkos diplomáciai cselszövés leplezésére szolgált.

A magyar források, a Gesta Hungarorum, Kézai, Thuróczy krónikája hallgat az eseményről, a külföldi beszámolók azon túl, hogy egységesen kiemelik, az összejövetel nagyszerű, egyetértő és sikeres volt – „minden kérdésben békés megegyezés született”, és minden küldött „gazdag ajándékokkal, vidáman tért haza” –, a lényegről nem tudósítanak. Noha nem kisebb fajsúlyú dologról döntöttek, mint a „pogány” magyarok politikai célzatú megtérítéséről, német-római császári hűbéressé tételéről.

A német történetírás az 1930-as évek közepén nagy jelentőséget kezdett tulajdonítani egy hamisítványnak. Ademar Cabannensis krónikaszerzőjének egy 12. századi betoldása arról szól, hogy amikor Géza követei megjelentek Ottó előtt, a császár „szent lándzsát” küldött a magyar fejedelemnek. A lándzsaküldés a hűbéri, függőségi viszony kinyilvánításának jele volt. (Erre a hamisításra hivatkozva formáltak jogot a magyar trónra előbb a német császárok a 11. században, majd a Habsburgok is.)

Géza személyesen nem vett részt a gyűlésen, kifejezve ezzel, hogy ő független uralkodó, s ehhez a politikához az utódai is ragaszkodtak. Ugyanakkor a 12 magyar előkelő olyan előnytelen szerződést kötött a magyarság nevében, amelyre felhatalmazást nem kapott. Békét kötöttek békeidőben, s papokat kértek a szkíta-keresztény magyarság „megtérítésére”.

A fegyverekben már nem bíztak

Árpád országalapítása után eleink – főként a Kárpát-medence biztonságának szavatolására és ellopott kincseink után kutatva – 47 hadjáratot vezettek nyugaton a keleti Frank Birodalom, délnyugaton Itália,

délen a bolgárok és a Bizánci Császárság ellen, s ekkor Európa számos népe a magyar állam adófizetőjévé vált. Géza országglásakor (972–997) a kontinens vezető katonai nagyhatalma voltunk, az Enns folyótól a Fekete- és Adriai-tengerig a magyar felségterület megközelíthetetlen volt az ellenséges haderő számára. 907-ben az egyesített, többszörös túlerőben lévő európai seregre mértek megsemmisítő csapást őseink.

Gézának, az Attila-hagyományú dinasztia sarjának ősi ellenségekkel kellett szembenéznie. Európa gyűlölettel tekintett a magyarokra, akik maguk is azt vallották, a hunok utódai, és sikeresen foglalták vissza ősi szokásjog alapján Attila örökségét, a Kárpát-medencét. Nemcsak fizikailag, eszmeileg is útban voltunk. Az európai feudális-hierarchikus alá-fölrendeltségi viszonytal szemben, ahol az uralkodó teljhatalmú vezető, a szakrális magyar államban a Szent Koronán alapuló mellérendeltségre épülő páratlan közszabadság és népfelügyelet érvényesült.

962-ben I. Ottó német király Rómában császárrá koronáztatta magát, kiépítette a német nagyhatalmat, meghirdette a keleti terjeszkedést, a „Drang nach Osten”-t, ő diktálta a quedinburgi egyezményt is. Célja Magyarország hatalmának megtörése volt, s a kereszténység terjesztése csak leplezte szándékát.

Pilgrim passauai püspök levele így szólt a pápához, Kr. u. 974-ben: „A szövetség nyomán létrejött békét kihasználva megkezdjük a hittérítői tevékenység gyakorlását.” Eszerint a magyarok és a németek között szövetség jött létre.

Nem maradt fenn írásos bizonyíték az államcsínyről, és így a résztvevők neveiről sem. Thierry Amadé Attila történelmi című munkájában egy nemzetközi államcsínyt említ. Amikor megkötötték az egyezményt, Ottó azonnal hozzájárult tervének végrehajtásához. Közel a határhoz, Passauban egy központot létesített, ahol a magyarellenesség szerveződött, vezetője Pilgrim püspök volt, akit a pápa felruházott minden hatalommal, ami szükséges volt népünk „megtérítéséhez”.

Ottó elhatározta, hogy a fiatal Géza fejedelemnek német feleséget ad, Adelheidot. (A németek korábban már éltek ezzel a „fegyverrel”, amikor Attila hatalmát megsemmisítették. Hildegund Krimhildát adták Attilához, aki a nászéjszakán az orrlukán át az agyába felszúrt hajtűjével ölte meg őt.) Adelheid küldetése nem Géza elpusztítása volt, csak a háttérből való irányítás, sugalmazás.

Térítésnek álcázott hódítás

„Géza fejedelem, amikor a keresztény térítő papok és az idegen jövevények előtt megnyitotta országát, sőt maga is, családjával együtt a keresztény hitre tért, nemcsak alattvalóinak életformájában és társadalmában hozott létre alapvető változást, hanem saját dinasztiájának, tulajdon őseitől örökölt eszmevilágában is” – írta Dümmerth Dezső Az Árpádok nyomában című munkájában. Quedlinburgban nem volt kölcsönös szerződés, csak mi tettünk engedményeket. Feladtuk ősi hagyományainkat, a határvidék védelmét. Szabad bejövetelet biztosítottunk a hittérítőknek, engedélyeztük templomok építését, plébániák felállítását.

Nyitva állt az út, hogy Adelheid házasságot kössön Gézával, és a vele érkező tízezer testörnek rangos állásokat, földbirtok adományozását is ígérték a magyar követek. Bruno püspök elhalmozta a magyar arisztokráciát Ottó ajándékaival, szekerei kincsekkel megrakva értek Esztergomba, katonai kísérettel. Útja közben, Passauban megállt és átvette Ottó császár írott utasításait. Ez az egyetlen okirat, amely fennmaradt. Ottó levele a passauai Pilgrim püspökhöz: „Segítsd Brunót magyarországi útjában, lásd el bőven lovakkal és kísérettel a határig, mert ha küldetése sikeres lesz, neked és övéinek is előnyére fog szolgálni, hogy azután ezek királya hűbéresünk lesz.” E levél elárul minden szándékot.

A hivatalos történetírás szerint a magyarok saját akaratukból és óhajukból vették fel a római vallást, és kérték német és cseh misszionáriusok küldését az or-

szágba. Liudprand, Cremona püspöke kereszténynek nevezte Árpád népét. Árpád az „egy Istenhez” imádkozott, és tisztelte a természetet, állította Cornides, Theophilactus és Thuróczy is. Diószegi Vilmos írja ugyancsak, hogy a nép nem volt pogány. Eleink szkíta-keresztények voltak, Jézus tanítását hirdették és fogadták el az Ószövetség nélkül. A különböző vallásos megnyilatkozások csak azt jelezték, hogy vallási türelem volt az országban. Ezt a vallási összhangot, amely erőssé, egységessé tette a nemzetet, kellett Ottóknak megszüntetni, ez volt számukra az egyetlen út, hogy a magyarok hatalmát megtörjék.

A quedinburgi szerződés másik pontja is talányos és ésszerűtlen, mely alapján Grandpierre K. Endre sejteti, hogy egy titkos nemzetközi összeesküvést szerveztek ellenünk. A Lech-mezei csata és a quedinburgi gyűlés között csaknem húsz év telt el, az alatt nem nyugat, hanem a Balkán felé történtek hadjáratok. Érthetetlen, hogy Európa legnagyobb katonai hatalma miért könyörög attól a néptől békét, amelyet a közelmúltban többször tönkrevért.

Mikor őseink megtudták, hogy a németek képesek voltak hivatalos iratok hamisítására csak azért, hogy Pannóniát megszerezzék, a ráeszmélés megrázta őket. Pilgrim püspök Ottó sugallatára négy iratot hamisított, amelyeket most lorchi hamisítás név alatt ismerünk. E négy hamisításnak kellett volna bizonyítania azt, hogy az utolsó négy elhalálozott pápa a passauai püspök hatáskörébe iktatta a Dunántúlt. Ahogy Géza értesült a hamisításról, elrendelte az ügy kivizsgálását. Pilgrim püspök felkérte a pápát az iratok valódiságának bizonyítására. Újabb hamisítás következett, amely egy állítólagos Tudummal volt kapcsolatban. Tudum avar vezető volt, aki Észak-Magyarországon élt, túlélte a Nagy Károly-i hódítást, és 811-ben elfogadta a salzburgi érsek korlátlan hatalmát. Erre hivatkozva a pápa a salzburgi érseket kinevezte a Dunántúl apostoli helynökének. Géza észrevette ezt a körmonfont húzást, és Bruno püspököt azonnal kiutasította hazánkából.

Pilgrim lakóhelyét a magyar hadak feldúlták, Ottó és Pilgrim levelezése megsemmisült.

A nagy történelemhamisítás

I. Ottó a Nagy Károly-féle Frank Birodalom visszaállításának tehetséges szervezője, álmódója volt. Arról ábrándozott, hogy a szomszédos cseh és lengyel alávetéshez hasonlóan Magyarországra is kiterjesztheti hűbéri hatalmát. Nem sikerült. Jogigényét arra hivatkozva tette, hogy az egykori római Pannónia – a mai Dunántúl – az avarok leverésével Nagy Károly birodalmának részévé lett...

De mi van akkor, ha maga Nagy Károly és hatalmas birodalma nem is létezett?

Ha elfogadjuk a bajor kutató, Heribert Illig 1991 óta képviselt elméletét, amely „kitalált középkor” néven ismert, s amely nem kevesebbet állít, mint hogy az európai történelem 7., 8., 9. százada beiktatott, minden valóságot és reális történetet nélkülöző időszak (nincsenek régészeti és numizmatikai leletek), érdekes következtetéseket lehet levonni. A kitalált időszak 614. augusztus végétől 911. szeptember elejéig tart – Illig az ezen időszak alatt keletkezett, frott források nyolcvan százalékáról már kimutatta, hogy hamisítvány –, így Nagy Károly személye is fikció, a Német-római Birodalom megalapítója csupán az Ottó-képzőletében létezett. Kellott egy nagy előd, akire lehetett hivatkozni bárhol, bármikor. Kreáltak. A történelemhamisítás a 10. században összehangoltan folyt, részt vett benne Bizánc (VII. Konstantin), majd a vele házassági szerződést kereső I. Ottó. Theophanuval olyan hercegnő érkezett a Rajnához teljes udvartartással, akit fia, II. Ottó elvett és császári rangra emelt. Gyermeük, III. Ottó és barátja, nevelője, a francia Gerbert (II. Szilveszter néven pápa) alatt teljesedett ki a szemfényvesztés. III. Ottó nevében rendkívüli kísérlet történt: új kapcsolat kialakítása a világi és az egyházi hatalom, azaz a császár és a pápa között, új kapcsolat a „német” és a bizánci császár között, és Európa „végérvényes” keresztény hitre térítése.

Forrás:

Csurka Dóra - Magyar Hírlap - 2013. április 5. (Eredeti cím: „I. Ottóval indult a német terjeszkedés”)